

Τὰ σκεπτικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνακαλύψεων τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸ συνταράττον τὸν νοῦν αἶσθημα, ὅτι ταῦτα δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσιν μετὰ τῶν παλαιῶν ἡμῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ὅτι μέγας ἀριθμὸς τῶν λαβόντων γνῶσιν τῶν φυσικῶν τούτων ἀληθειῶν δὲν εἶναι ἐξίσου καλῶς πεφωτισμένος ἐπὶ τῆς παρελθούσης καὶ παλαιότητας ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκπεπληγμένοι οἱ τοιοῦτοι καὶ ὅλως ἀπροετοιμαστοὶ, αἰφνης ἀνέδυσαν ἐκ τῆς ἀμαθείας, καὶ φθάσαντες εἰς βαθμὸν τινα γνώσεως καὶ πληροφορίας μὲ ἐκπληκτον λογικὸν καὶ τεθαμβωμένοι ὠχυροῦντο ὅπισθεν τῆς θεωρίας, ἣν ἀποκαλοῦσι πρόοδον ἐκ *συνθήκης*, ἐκάστη δὲ νέα ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις τοὺς ἀπομακρύνει ἔτι μᾶλλον τῆς ἀρχικῆς ὁδοῦ τῆς θεοπνευστίας· πλὴν οὐδεμία θεωρία εἶναι τόσον σφαλερὰ ὅσον ἡ θεωρία, ὅτι αἱ παρῶσαι γενεαὶ ἔχουσι προνομιοῦχον τινα ιδιότητα, ἢ ὅτι διακρίνονται ἐπὶ ἐνδοξοτάταις ἀνακαλύψεσι, τούναντίον ἡ ἀλήθεια διδάσκει, ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις συνεβάδισαν πάντοτε συγχρόνως καὶ κανονικῶς μετὰ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ ἀποκαλύψεως τῶν πνευματικῶν ἀληθειῶν.

Οὐδεὶς εὖ φρονῶν, λόγου χάριν, διατείνεται, ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀνακάλυψις θαυμασιωτέρα τῆς γραφῆς ἢ ἡ Ἀλγεβρα τῆς γλώσσης, ὅποιαν δὲ θέσιν ἔχει ἡ ἀνακάλυψις χημικῆς τιнос οὐσίας ἀπέναντι τῆς μεγάλης τοῦ πυρὸς καὶ τῶν μετᾶλλων; Εἶναι χυδαία ἡ δοξασία, ὅτι αἱ μεγάλαι ἀστρονομικαὶ ἀνακαλύψεις χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ Γαλιλαίου τοῦ ὑπὸ τῶν μοναχῶν φυλακισθέντος, ὁ Ἰππαρχος ὅστις ἤχμασε πρὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεταξὺ ἄλλων μεγίστων ἀνακαλύψεων τοῦ προσδιορίσας καὶ τὰς Ἰσημερίας, δικαίως καταλογισθῆσεται μετὰ τῶν Κέπλερ καὶ Νευτόνων· ὁ δὲ Κοπέρνικος ὁ πατὴρ τῆς οὐρανόου ἐπιστήμης ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἐν τοῖς ἀθανάτοις συγγράμμασί του ὅπαδόν καὶ μαθητὴν τοῦ Πυθαγόρα τοῦ ὁποίου τὸ σύστημα ὑποστηρίζει καὶ διδάσκει ἀκόμη καὶ τὰ νεώτατα συστήματα καὶ αἱ δοξασίαι τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῆς γενέσεως τῶν ὄντων μεθ' ὅλης τῆς ἀκριβείας καὶ τεφωτισμένης ἐρεῦνης, ἀνάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ἀτόμου τοῦ Ἐπικούρου, καὶ τὴν θεωρίαν τῆς μονάδος τοῦ Θαλή.

Αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀλήθειαι κατέβησαν πάντοτε ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ὁ ἄνθρωπος ὁργανικῶς ἀπαιτεῖ ἀμέσους καὶ ἀπ' εὐθείας σχέσεις μετὰ τοῦ Πλάστου του καὶ δὲν ἤθελεν εἶσθαι ὡς εἶναι πλασμένος, ἐὰν αἱ κλίσεις του δὲν ἱκανοποιηθῶσι.

Δυνάμεθα ἴσως νὰ κατχμετρήσωμεν καὶ νὰ διυλίσωμεν τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος γινώσκει καλῶς, ὅτι εἶναι πλῆγμα Θεοῦ καὶ εἰς τὰς ἀμηχανίας του ἀείποτε θέλει καταφεύγει καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Πατέρα αὐτοῦ τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ GRANT

EN IAPONIA

Ὁ στρατηγὸς Γράντ καὶ ἡ κυρία Γράντ ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῇ 4 Ἰουλίου (ν). Μετὰ ἐγκάρδιον δεξιῶσιν ὁ Μικάδος προσεφώνησε τῷ στρατηγῷ διὰ λέξεων ὧν ἡ μετάφρασις ἔχει ὡς ἐξῆς : «Τὸ ὄνομά σας εἶναι γνωστὸν ἡμῖν πρὸ πολλοῦ καὶ πολὺ χαίρομεν βλέποντες ὑμᾶς. Ἐνῷ κατείχετε τὸ ὑψηλὸν ὑπουργημα τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπεδαφιεύσατε τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις ἰδιαιτέραν εὐνοίαν καὶ περιποίησιν· καὶ ὅταν ὁ πρεσβευτὴς ἡμῶν, Ἰθακούρας, ἐπεσκέψατο τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἔλαβε τὰς μεγαλητέρας παρ' ὑμῶν περιποιησεις. Ἡ εὐγένεια αὕτη ἦν ἐδείξατε πρὸς ἡμᾶς πάντοτε παρ' ἡμῶν ἐξετιμῆθη. Ἐν τῇ περιηγήσει ὑμῶν κύκλω τοῦ κόσμου ἐφθάσατε εἰς τὴν χώραν ταύτην, καὶ πάσης τάξεως ἄνθρωποι χαίρουσι καὶ εἶναι εὐτυχεῖς νὰ σᾶς ὑποδεχθῶσιν. Πιστεύω ὅτι κατὰ τὴν διαμονὴν σας ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν θὰ εὔρετε πολλὰ τὰ εὐχάριστα. Εἰλικρινῆ ἔχομεν εὐχαρίστησιν ὑποδεχόμενοι ὑμᾶς, ἰδίᾳ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐφ' ἣ καὶ συγχαίρομεν ὑμῖν».

Ὁ στρατηγὸς ἐποίησε κατάλληλον ἀπάντησιν διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ βραχυλογίας εἰπὼν ἐν αὐτῇ καὶ ταῦτα : «Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ὁ ἄμεσος ὑμῶν γείτων, καὶ θέλει πάντοτε συμπαθεῖ πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ ὑποστηρίζει αὐτὴν εἰς τὰς πρὸς τὴν πρόοδον αὐτῆς προσπάθειάς». Τὴν ἐσπέραν παρετέθη γεῦμα τῷ στρατηγῷ Γράντ παρὰ τῶν παρεπιδημούντων Ἀμερικανῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰαπωνίας.

Ο ΑΔΡΙΦΗ ΠΑΣΑΣ

Ὁ Ἀδριφὴ πασᾶ, ὃν πρὸ ὀλίγου ὁ Σουλτάνος διώρισε πρωθυπουργόν, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει 1830. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σχεκίβ πασᾶς κατεῖχε θέσιν λίαν διακεκριμένην ἐν τῇ ὀθωμανικῇ διπλωματίᾳ.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σφραγιστοφυλακεῖον ὡς ὑπεράριθμος, καὶ ἐν ἔτει 1847 συνώδευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐπιφορτισμένον εἰδικὴν ἀποστολὴν εἰς Ῥώμην. Ἀκολουθῶς ἐγένετο γραμματεὺς τοῦ πατρὸς του, διαμείνας τοιοῦτος κατὰ τὰ δύο ἔτη τὰ ὁποῖα διήνυσεν ὁ Σχεκίβ πασᾶς ὡς πρεσβευτὴς τῆς Πύλης.

Μετὰ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπιστροφὴν του ἐπεδόθη ἰδίως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ ἐξεπλήρωσε διαφόρους ὑπηρεσίας ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν.

Μετ' ὀλίγα ἔτη συνώδευσε τὸν Ἀλῆ πασᾶν εἰς Βιέννην μετὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πρώτου γραμματέως, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος διωρίσθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ εἰς Παρισίους. Ἡ γνῶσις τῆς γαλλικῆς γλώσσης συνετέλεσεν, ὥστε νὰ διορισθῇ ὁ Ἀδριφὴ πρῶτος διερμηνεὺς

τῆς ἐν Παρίσις ὀθωμανικῆς πρεσβείας, βραδύτερον δὲ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ διβανίου (συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας ἐν Τουρκίᾳ). Τὴν θέσιν ταύτην διατήρησε μέχρι τοῦ 1872.

Ἐκτοτε καθεῖξε διαφόρους σημαντικὰς θέσεις ἐν Τουρκίᾳ· ὑπῆρξε διαδοχικῶς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, πρόεδρος τοῦ ἐκτελεστικοῦ δικαστηρίου καὶ πρόεδρος τοῦ πολιτικοῦ τμήματος τοῦ ἀκυρωτικοῦ.

Ἐν ἔτει δὲ 1874 ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης.

Ο ΤΕΥΦΙΚ ΠΑΣΑΣ

Ἡ ἀνακρίσις τοῦ Τευφικ πασᾶ ὡς Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον, ἐγένετο τὴν 2/14 τοῦ ἀπελθόντος Αὐγούστου δι' ἐπισήμου τελετῆς ἣν περιγράφει ὁ ἐν Κάϊρῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ ἀγγλικοῦ «Χρόνου» ὡς ἑξῆς :

Τὸ Κάϊρον ἐξύπνησεν ἐνώρως τὴν πρωτὴν τῆς 14 Αὐγούστου, καὶ αἱ ὁδοί, δι' ὧν τὸ ἐπὶ μακρὸν ἀνιμενόμενον φερμάνιον ἔμελλε νὰ διέλθῃ, ἦσαν πλήρεις ἐκ τοῦ ἀπαθoῦς πῶς, ἀλλ' ἀγαθοῦ πλήθους τὸ ὅποιον

Ὁ ΑΔΡΙΦΗ πασᾶς Πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος διορίσθη πρεσβευτὴς τῆς Πύλης ἐν Βιέννῃ. Ὅτε δὲ ὁ Σουλτάνος ἐν ἔτει 1876 ἐγκάθιδρυσεν τὸ Σύνταγμα, ὁ Ἀδριφῆ πασᾶς διορίσθη πρόεδρος τῆς γερουσίας.

Τὴν 5 Νοεμβρίου 1877 ἐγένετο πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐν Παρίσις, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Χαλίλ Σερίφ πασᾶ.

πάντοτε συνάζεται ὅταν πρόκηται περὶ Αἰγυπτιακοῦ τινος θεάματος. Τὸ περιεργότερον ἴσως χαρακτηριστικὸν ἀνατολικοῦ πλήθους εἶναι ἡ ἄκρα αὐτοῦ ἀδιαφορία εἰς οἵανδήποτε ἐξήγησιν τῶν αἰτιῶν τὰ ὅποια τὸ ἔφερον ἐκτὸς τῶν οἰκίῳ των. Ὀλίγοι ἐλάλουν περὶ τοῦ «Ἐφενδῖνα Γκεδιδ» (νέου ἀντιβασιλέως) καὶ περὶ μεγάλου τινος προσώπου ἐλθόντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν 10 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων θεατῶν ἔδιδον ἓνα ὅβολον ἂν